

El Figueres protagonitza la gesta més destacada dels seus 83 anys d'història amb les semifinals de copa

Un gol de Kali Garrido a l'inici de la pròrroga va ridiculitzar el Barça de Saviola en la primera ronda

El porter Caballero, l'ordre i el treball defensiu han situat un segona B per primer cop a la penúltima eliminatòria

El somni increïble

JORDI FERRER
Figueres (Alt Empordà)

La Unió Esportiva Figueres ha protagonitzat la gesta més increïble dels seus 83 anys d'història en una competició, la copa del Rei, que no ha figurat mai entre les seves prioritats. Set anys a segona A (1986-1993) van representar l'època daurada de l'entitat alt-empordanesa: inauguració del flamant estadi de Vilatenim amb l'estrena de la categoria i bones campanyes contra equips històrics de l'altura del Betis, el València i el Mallorca.

Fins que va arribar la copa, fins que van caure el Barça, l'Osasuna, el Novelda, el Còrdova i fins que Vilatenim va tornar a vibrar, els ascensos a segona B el 1983 i a segona A el 1986 havien estat les grans fites de la Unió. Sense oblidar la promoció contra el Cadis per pujar a primera del 1992. El conjunt de Pere Gratacòs ha rebotat la història i s'ha convertit en el més gran dels modestos. Per mèrits propis.

Després de perdre l'opció de disputar la promoció d'ascens a segona A, assignatura pendent les últimes quatre temporades, el vuitè lloc del maig del 2001 significava un petit consol. El Figueres podia jugar la copa i, segons el nou format, tornar a rebre un equip de primera —0-2 amb el Mallorca un any abans—. Abans calia superar una ronda prèvia contra el Terol, de tercera. L'1-2 de l'anada es va inflar de manera espectacular amb el 8-0 de la tornada amb el davanter Peña com a tetragolejador. Si tres gols són un «hat-trick», quin nom hauria de tenir fer-ne quatre?

La fortuna es va deixar caure per primer cop per l'Alt Empordà en el sorteig de la primera eliminatòria. A partit únic, visitaria l'estadi del Figueres el Barça. Les teòriques estrelles blaugrana van deambular a Fi-

La plantilla del Figueres celebra la victòria contra el Barça. Seria la primera de les moltes celebracions. / MANELL LADÓ

gueres i un excel·lent plantejament tàctic i el treball de tot l'equip van tombar l'equip de Rexach. El Barça de Saviola va fer el ridícul; l'autor del gol, Kali Garrido, es va fer famós arreu del món i el Figueres va començar a fer-se notar. Era el 7 de novembre de 2001. Una data memorable. No seria l'única.

Les incongruències de la federació podien jugar una mala passada a la Unió. Després d'eliminar el Barça, l'equip amb més victòries a la copa (24), als figuerencs els podia tocar un rival de segona B. Un altre conjunt de primera, l'Osasuna, va ser l'escollit de l'atzar. El 27 de novembre, novament a partit únic, el Figueres va gloriificar el

futbol i va derrotar els navarresos en el llançament de penals. Més casualitats? No, més treball, més constància i més esforç.

Els vuitens de final van ser la primera eliminatòria a anada i tornada. Podia tocar el Dépor, el Madrid o l'Athletic. L'escollit va ser el Novelda, de segona B. Un partit desbocat a Figueres va acabar amb

2-1 gràcies a un gol del jove Eloi a sis minuts del final. La tornada va ser un calvari i, amb fang fins als genolls, l'equip va mantenir el 0-0 i es va classificar per als quarts de final de copa per

primer cop a la història. 19 de desembre de 2001. El porter de la copa, Caballero, va ser decisiu una vegada més.

Un tercera divisió, dos primeres i un segona B havien tastat la medicina del Figueres. A quarts, la Unió era l'únic conjunt de segona B que seguia a la competició. Li podia tocar el Deportivo, el Madrid o l'Athletic.

Li va tocar el Còrdova, de segona A. Al Nuevo Arcángel, els gironins van dissimular les diferències de pressupost i de potencial amb un contracop letal. Gols de Peña i Eloi. A Figueres,

0-0 amb gran concentració defensiva i a semifinals. 16 de gener de 2002: primer equip de segona B de la història a aconseguir-ho. Increïble, però cert.

Ara sí: ja només podien tocar el Dépor, el Madrid o l'Athletic. Els gallecs, l'equip amb menys preferències, seria el rival de la Unió. L'últim? El tècnic gallec, Jabo Irureta, va advertir que era una «burrada futbolística» pensar que la classificació ja estava assegurada. A l'anada —una altra data històrica, 24 de gener de 2002—, només una genialitat de Diego Tristán i els errors d'Iturralde González van impedir l'empat del Figueres (0-1). Riazor decidiria el primer finalista de l'edició número 100 de la competició.

Ha superat un tercera, dos primeres, un segona B i un segona A